

ПОЗОРИЩЕ VI.

(Графица-та съ дете-то а Берта предъ прозорець-тъ). О мылостивый Творче! укрѣпи ма и не ма оставай да са похлѣзнѣ, — упаци ма Боже, да не увредѣ никоги съ нищо твоѣ-тѣ пресветость (Берта дожаждва на тълничны-тъ прозорѣ и хуртува).

БЕРТА. Ахъ, Боже, Боже мой! съ какавъ жалостенъ гласъ и доидохъ. — — — О Боже накажи проклетога Голоса и хвърли го въ пакль-тъ на дъно-то, въ обати-та на сатана-та. — Милостива госпоже, будни ли сте?

ГРАФИЦА-ТА. (Отважда на прозорець-тъ кой е?)

БЕРТА. Азъ съмъ, ваша-та слугина Берта.

ГРАФИЦА-ТА. А що търсишь, Берто моя?

БЕРТА. А какъ да ви кажъ, — като ми са завързва азикъ-тъ, а сърце-то ми ще искочи отъ жалость.

ГРАФИЦА-ТА. Та що е хуртувай?

БЕРТА. Жалостенъ и преужасенъ гласъ ви носъ, — — — до два сахата — ще бждете по — погубени — заедно съ дете-то, — сега е проклетый Голосъ отредилъ целатина.

ГРАФИЦА-ТА. (Позалитъ малко и помълча), какво рече жалостна Берта? да ли е то възможно?

БЕРТА. Ахъ, да дадеше Богъ да не е, но вече се свършено. Господинъ Графъ проводилъ писмо на Голоса, и му заповѣдалъ да погуби и васъ и дете-то. — Не ще да припознае нито дете-то за свое.